

AQUAFORTS

REVISTA D'ART
I HUMOR

: SURT :
CADA
QUINZE
: DIES :

10 CÈNTIMS

SALUT!



VOSALTRES, gironins amabilíssims, als qui us digneu honorar-nos posant avui vostres esguards damunt d'aques-

tes planes, en cerca d'emocions plaentes i coses agradoses per al vostre esperit, salut!

Salut a vosaltres gironines gentilíssimes, a les qui rebeu amb simpatia—que's lo mateix que dir amb amor—aquesta publicació!; que si ens llençem al món de les lletres és comptant amb que sabrem inspirar-nos en la vostra bellesa per als nostres afers literaris, de que fruïrem de l'alegria vostra per al feliç conreu del bon humor.

A vosaltres, intellectuals de Girona, poetes i prosaires i comentadors i crítics, als consagrats anyalment per Tots-Sants, als abscondits, als ignorats qui trevalleu en la solitud d'una cambra, als qui no feu ni deixeu fer i sou severs i implacables, salut!

Salut a vosaltres confreres, als qui eternament senyaleu els mals socials i prediqueu els

remeis endebades, als qui, exaltats o pacífics, feu atracció política per a anar tirant i passant, als ben—ai!—i als mal informats, als quotidians i als hebdomadaris!

Salut a tots i a tot-hom salut!



EN PLENA RAMBLA

—Has llegit? A Mataró hi hà un matrimoni que té vintitres fills.

—Deu ser parent del dentista!

voldriem, amb el nostre minúscul esforç, poguer col·laborar algun dia a la poixança de Catalunya i de la urbs que'ns ha vist nàixer; que som alegres perquè som joves; que som fervents ena-

AIGUA-FORTS la redactem un aplec de joves que podrem no tenir mèrits contrets encara, però que portem una fe inquebrantable en nostres ideals per a arribar a assolir-ne; que restarem inconeguts per als esperits iniciats i ja arribats a port, però que tenim una forta juvenesa per a lluitar i una ferma esperança d'obrir-nos camí; que som catalans i gironins abans que tot i estem encesos d'un veementíssim amor a la nostra Patria i a Girona; que estudiem i treballem, en la mida que les circumstancies ens permeten, per a endinzar-nos en el món de les arts, car és allí ont únicament ens hi trobem bé i des de qual lloc

morats de tot lo que promogui delectança a l'ànima i alegria al cor; que anyorem les coses belles; que'ns sentim amarats d'optimismes fèconds i som fàcils a l'entusiasme...

AIGUA-FORTS serà una revista que procurarem es faci eco i ressó de tot quant de notable es produeixi o es projecti en nostra ciutat estimada i també arreu de Catalunya; i així, alçarem al vol les campanes sempre que manta guspira d'art il·lumini el nostre horitzó, prodigant-se ja en manifestacions de pur lirisme literari i musical, ja en manifestacions essencialment plàstiques; que això ens depurarà els sentiments i les costums i haurà d'enlairar-nos vers les regions ont s'irradia la lluminosit dels mestres...

AIGUA-FORTS es dedicarà igualment, com ja queda dit, al conreu del bon humor: lo que's conta en tertulies i cafès; lo que fan, i, sobretot, lo que diuen els nostres regidors; si les nostres «dames i dametes» són talment lo elegants que semblen; si fulano es casa o aquella es fa monja o la de més enllà ha renyit amb el promés, tot passarà per aquestes columnes amanit amb una mena d'ironia que haurà de plaure a tot-hom sense mai ferir a ningú.

I, ara que ja sabeu què som, a què venim i ont anem; mans a l'obra, que's tard i vol ploure i el mestre es fa vell...

LA REDACCIÓ



**ROMANTI-
CISME**



UNA noia presumida, que's passaria la vida deambulant amunt i avall de les Rambles, perquè la vegessin i admiressin; que, això no obstant, es clouria a casa seva si, v. g., li sortís un granet en el cutis, anc que fos en lloc aont, dissimuladament, se'l pogués cobrir amb el pentinat dels cabells llurs; que tot ho sacrificaria mentres pogués estrenar vestits i posar-se velluts a la testa, va perdre aquest dia un full de

paper blanc ont hi hà, escrit, un calendari de pronòstics amorosos—oh!—aplicable a tots els dies del més i també de la setmana, i nosaltres tinguérem l'inefable goig de trobar-lo.

Calculeu, llegidors estimats, un semblant document després de les mans d'aquella noia, si en tindrà d'interés i d'importancia!

Per mostra, no cal més que consignar que per al dia 20—deu ésser de tots els mesos de l'any—el calendari pronostica: *En el silencio de la noche un moreno piensa en ti.*

Meravellós, piramidal, per al segle XXI! Es a dir per a d'aquí quinze dies, que tots fruireu de tan bella cosa. Avui no tenim espai, més que per anunciar-ho.



POEMES DE TARDE

Jo tinc l'ànima meva tota vibrant del vers
que la Tardor en or, sobre'l passeig composita,
estrany, inconegut, divinament pervers,
ara que'l vostre pas més or i blau hi posa.

D'aquest moment d'amor jo n'he cullit suaument
un doble llampagueig al clar d'una mirada,
i'm serà grat tornar-la reverenciosament,
dins un sonet galant hermosament tancada.

Poseu al suau perdó l'ofrena de la glosa;
la temptació és escut: — sovint sobre una rosa
l'abella és epígrama —, mes jo seré discret...

I feu mercès de creure'm. Car pel qui sab viatjar
pel llac d'uns ulls de cel, oberts a l'estimar,
cap ànima és esquivada, ni el cor té cap secret.

MIQUEL DE PALOL



DE L'OR- QUESTRA MUNICIPAL -



GMPESOS per l'afany d'informar degudament als nostres llegidors caríssims, el dimecres anarem a càla Ciutat creguts de que, donada l'importancia dels assumptes que figuraven a l'ordre del dia, l'Ajuntament se reuniria aquella tarda en sessió ordinària de primera convocatoria.

Però, desgraciadament per Girona, no fou així: solzament va fer acte de presència el Batlle—car ell no falla mai—qui trobà damunt la taula del seu despatx un pilot de cartes en les quals els regidors excusaven la manca d'assistència a sessió de tant interès per a la ciutat.

El senyor Coll, molt amablement, va facilitar-nos les cartes per a que les donessem a conèixer al públic i aquest pogués judicar de les poderoses raons que al·legaven els regidors justificant la llur absència.

Les cartes són llarguíssimes; així és que solzament en donarem un extracte, la síntesi.

Varen deixar de concórrer a la sessió:

En Bassols, perquè tenia un judici verbal a Quart.

En Font i Fargas, perquè era a Quart a portar la contrària an en Bassols.

En Martorell, perquè a la mateixa hora tenia reunió de Comité electoral i... primer és lo primer.

En Tuyet, perquè estava de visita a casa els seus entranyables i distingits amics els senyors Comtes de Berenguer.

En Norat, perquè tenia feina a festejar.

En Noguera, perquè tenien novitat a casa seva.

En Català, perquè, juntament amb el Cavaller del Sant Sepulcre, era a fer costat a l'Excel·lentíssim Sr. D. Francisco de Ciurana.

En Leal, perquè justament mesurava el vi que tenia en existencia al celler llur.

En Garanger, perquè li mancaven dos llums a la carretera i, acabada la sessió, hauria tingut de tornar-se'n a les fosques al Pont Major.

En Rohí, perquè pastava pa i coca.

En Regàs, perquè tenia assaig de *moto*.

En Mateu, perquè's trobava a París amb en Ramonet Puig.

En Llobet, perquè semblava que tot-hom se havia posat malalt expressament i tenia feina a despatxar receptes.

En Masó, perquè estava ocupat amb això de les Mancomunitats.

En Solà, perquè feia ulleres.

En Gifre, perquè era a cobrar dels masovers. L'Ensesa, perquè encara no li havia llegut de despatxar el correu del matí.

L'Oviedo, perquè tenia revista... de bombers. En Diví, perquè estava de viatge.

En Quintana, perquè el seu nebot se l'havia endut a Torroella a treballar el districte junt amb el reste de la família.

Tampoc va comparèixer el Secretari, perquè, segons ens digué a l'endemà, no sabia que aquell dia fos dimecres.

Vet-aquí explicat el per què el dimecres no va poguer reunir-se de primera convocatoria, per manca de nombre de regidors, el nostre tranquil Ajuntament.

RENOM



D'ELEGGIONS



DOT-SER sortirem una miqueta massa tard; mes,

com nosaltres volem complir, anem a exposar al públic la nostra comunió política.

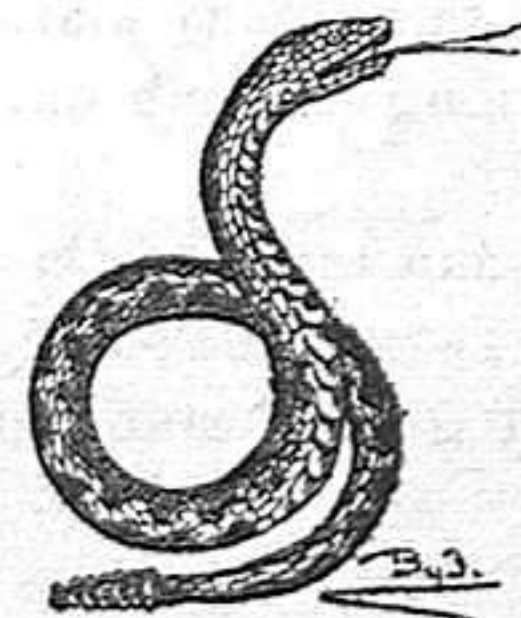
Nosaltres, molt més ben pensat que la Lliga i en Cambó, no som oportunistes; nosaltres, amb més conseqüència política que'ls del contuberni de Sant Gervasi, no som coalicionistes. Uns i altres, tenen la por de perdre.

Nosaltres anem amb el cap ben alt i sense l'encasillat, tranquils, segurs d'una forta i esclatant victòria.

Nosaltres, en una paraula, som dels qui guanyen.

Que surt triomfant en Pozo, serem pozistes; que l'Iglesies, iglesistes; que en Ciurana, ciuranistes. Així, mai ens veurem amb un ridícol, i tant si guanya l'un com si guanya l'altre, li direm el nostre diputat.

I que tot-hom ne prengui nota.



LA BALADA D'UN HOME QUI TE TRES PESSETES -



IXÒ era un mortal de aquells que naixen amb

la dolçor als ulls, que senten l'alegria dels bons dies, que vibren quan un clarí vibra en els aires i que a cada indret i damunt de tota cosa saben llucar-hi la saviesa del Bon Déu i el batec de bellesa que de cada una emergeix.

Aqueix sant varó,—com se suposa,—era pobret: justa era la seva hisenda, migradíssim el sòu que una poderosa Companyia li donava, multiplicadíssimes les obligacions a que l'amor de la llar el junyia. I com sempre sol succeir, a tal pobresa de capital, de confort, de món i de erudició—ell no tenia sinó el miserable sòu, no posseïa ni mobles de la casa Warings ni estofes aràbigues, no havia estat a Lovaine ni a Munic, no podia estar sotscribit ni al «Die Kuntz» ni a la «Musical Gazeta de Berlin»—corresponia una set abrusadora de posseir: set disforja de cobejances i de voluptats: de conèixer, de córrer, d'adquirir.

Però... no hi havia remei; ell sols tenia unes miseres pessetes mensuals de remanent—quan les tenia—i a elles havia d'encomanar-se i de fiar, per a proporcionar-se el petit refrigeri espiritual que apeteixia; el qual uns cops consistia en una eixida fins a l'hermita de Sant Sebastià i altres vegades en la compra d'un entelat gravat, dolçament perdut entre'ls heterogenis sediments d'uns encants.

*

En la ciutat ont demorava el sant varó, s'esdevingué que quatre amadors de la divina espiritualitat hi aixecaren un temple. Les columnes eren aurífiques i relluïen com una aresta de blat. Les portes eren ferrades; i el seu frontó simplicíssim, retallava sobre d'un cel nítid, clar i comprensible com un silogisme.

El temple era bastit i ses portes van obrir-se. Una dolça suavitat baixava per les parets de son interior i totes les coses que en les mateixes s'hi mostraven amaran-se d'aquesta dolçor inenarrable per la qual se feien més hermoses i amables, més interessants i més misterioses subratllant-se'ls-hi el propi misteri, o més ben dit, el que l'artista havia curat de deixar-hi en sospens, fruit de sa destresa i inspiració.

El nostre dolç varó—de dolços ulls i de més dolça entranya encara—feu un sospir de gaubança al penetrar-hi; i és tan cert que hi trobà benestar, allí, entre aquelles parets i les obres plenes de gracia de'ls seus germans, que fins hagueren d'avisar-lo a la sortida perquè havia deixada oblidada sa mangala i perquè duia son gris capell contraformat: tota sa copa alarmadorament alçada en lloc del clàssic llonguet amb que acostumava a bipartir-la.

Fou que l'home amà tant aquella institució que volgué sumar-se a ella, i anc que pobre i delmat se palpà la butxaca, trobant que afortunadament encara havia tres pessetes.

*

Mai unes tan dolces satisfaccions i unes tan íntimes efusions de goig havien invadit l'ànima del nostre sant varó, com aquelles que un dia darrera l'altre, anà gustant en aquells recons sagratíssims de son temple, en la pau d'aquell benèfic refetor de l'esperit.

«Bells són els temps, bella és la Vida—clamava tot eternit a voltes, mentres els seus ulls amanyagadors se posaven en l'ombra d'un vell retrat—... Bella labor dels homes, bell esforç els dels pintors de les ànimes. Ah, la dolça sabor de la Vida: amb la Primavera i el florir de les nostres sangs, i les tempestes i els remolins de la passió i les batalles glorioses de la llum del mig dia i la plàcida hora d'anar-se a abeurar a la font de la Bellesa!... Ah, la dolça sentor de la natural!...»

Bella era la Vida per ell; i sota son rostre, al dormir-se, hi florien, de segur, a milions i fines, les estrelles.

I ho era, a despit de son burgès que poc a poc i per raó de la gran miseria de la Vida li anava minvant la soldada, i ho era a despit del envejós veí que li llevava a tot arreu la fama i el motejava de mal gastador i home d'estrany capricis, i ho era malgrat els remeis que havia d'anar a cercar a casa l'apotecari, i malgrat la dida i el sabater, i el metge, i el procurador, i l'amo de son piset, que tots l'assetjaven i l'encerclaven per a afeugar-lo amb una contribució cada dia més crescuda. Fel·liç son viurer i a cada jorn més dolces les humors que li velaven màgicament la vista!

*

Mes, vetaquí que avui és son enterrament. El nostre sant varó ha socumbit al pès de les miseries de la terra, de les feixugues càrregues de la vida; d'aquella Vida que tan cara li era i que tan esmaltada veia de dolceses i colors.

Son bagul és negre i voltat d'una cinta, color de les violes que en aquest moment apunten.

Entre'ls que formen el seguici, hi hà un doctor de polida vestidura; enraona amb un senyor canonge i els hi fan costat un catedràtic i un metge de cares profundes. Les sentencioses paraules dels que han estat a Lovaine i a Munic, a Brusel·les i a París, i a vinticinco Congresos de Medicina i Filosofia se perfilen en cada llavi agudes i insidioses:

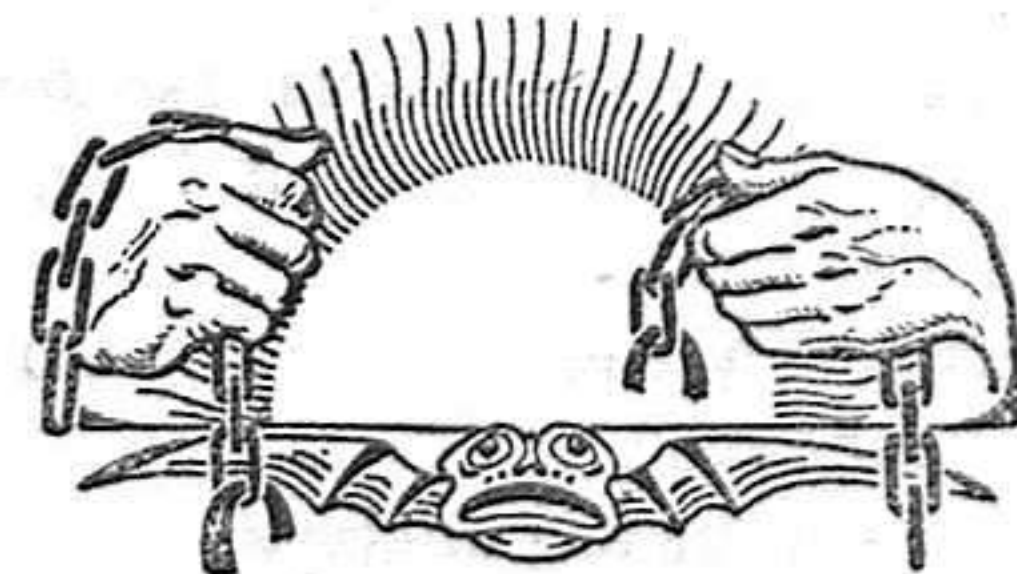
—No se sabia entendre—fa un d'ells.

—La seva muller és la que'n gemegarà—fa l'altre.

I el de més voluminosa còrpora, grave i sentenciosament afegeix:

—Es la fi de tots els exaltats. Patia miseria i al babau encara l'Art li xuclava tres pessetes!

LICHT



AIGUA-FORTS



ENIM un excel·lent quintet de corda i piano que se dedica,

exclusivament quasi, al conreu de la música *di camera*.

Nom oficial del quintet: «Quintet Català». Mot amb que l'han batejat els del davant: «Els clàssics».

Així, coneixent el nom i el cognom, ningú s'equivocarà de carrer.

Un jorn, el quintet anà a un poble de la Selva, contractat per una societat recreativa. Després de desgranat el programa, amb la llur habitual pulcritut, el públic demanà el *Tápame*, com aquell qui no demana res.

Estupefacció entre'ls músics sel·lectes i mil excuses consegüents.

—Volem el *Tápame*... que tenim fret!—cridà allavors l'auditori, amb tò imperatiu, exigent.

I com que qui paga, mana, no hi hagué altre remei que accedir, resultant inútil que'l pianista—fent el paperot—cerqués la partitura del popular *couplet* a dintre de la borça de cuir que acompanya a tots els músics, i no hi trobés més que a Beethoven, Bach, Mozart i Chopin... que, confosos, li feien la mitja rialla.



EN Miquel de Palol, el Valle Inclán del sonet català, com diu en Lluís G. Pla, ens ha honorat amb la seva col·laboració.

Retindrem el gest a la memoria i veurà el poeta de quina manera sabem portar-nos en aquesta casa.



A Girona—com a Reus—en passen d'aquelles que, ara que s'ha difós massa el mot *col·lossal*, se'n ha donat per anomenar-ne *immenses*.

Lo que anem a contar és un poc atrassat i molt conegut de més a més. Però tan se val que ho registrem en aquestes planes per a delectança dels nostres llegidors.

Es tractava de la troballa d'un fetó—un cos humà informe encara—per varies criatures qui jugaven a la carretera de Santa Eugènia, davant mateix de l'horta d'en Massaguer.

—Una gran nova per a telegrafiar!—va dir-se el corresponsal d'un dels periòdics de més planes que veuen la llum a Barcelona, al tenir esment del fet; i, com que era qüestió d'informar-se'n detingudament, el periodista—que és alhora literat província i crític minuciós—dirigint-se al quefe dels municipals, li preguntà:—Escolteu Paulí: *els noms* d'aquell fetó que s'ha trobat avui abandonat?

No calia més que esbrinar l'edat del fetó i aont vivia, per a que l'èxit de l'informació hagués sigut d'aquells que fan tronar i ploure!



UN nostre amic, ferventíssim admirador de les femelles bel·leses—oh, les *crisàlides* de l'amic nostre!—

ha ofert enviar-nos quelcom per al pròxim nombre de AIGUA-FORTS.

Si no és *llauna*, li publicarem.



L' *higenia*—que té un excel·lent campió al Municipi, en la persona del nostre admirat senyor Valero—segons es veu, és una cosa enlairada que, com a tal, està molt per damunt del gironins.

I la raó d'això està en que s'ha publicat un bandol prohibint que's piquin alfombres des d'un quint pis, posem per exemple, i no s'ha atinat en que les clavegueres estàn fins a la nou del coll de porqueria i obliguen an els vianants a tapar-se'ls orguens respiratoris per a no sentir-ne la fetor...



JA ha passat, sense pena ni gloria, el nostre carrinçó Carnaval.

Es a dir, amb pena, sí; per als resignats botiguers, que tota aquesta setmana no fan més que cobrar amb els *gastats* «ja passaré», «portim la factura», «ara no porto prous quartos», «hauria de canviar», etc., etc.



PER l'abril, cada gota en val mil» diu l'adagi.

No sabem si per probar la veracitat de la dita, el nostre estimat amic en Geroni Bosch contraurà matrimoni dintre la segona quinzena d'aquell més rialler.

Felicitem a l'amic i que Déu li dongui un bon planter.



A Girona, ens falten homes representatius, homes actius i homes filantrops.

De representatius, verdaderament no'n coneixem cap; de filantrop nosaltres en coneixem un, un sol, que ademés porta les seves activitats i energies d'una banda a l'altre.

Parlem de don Jaume Sagrera.

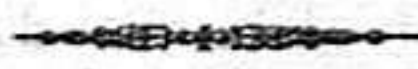
Ell fou qui constituí aquesta benemèrita associació de «La Caritat» i ell és qui treballa per la creació d'una Societat d'Atracció de Forasters.

Nosaltres ens llevem el capell davant d'aquest home i oferim el nostre apoi, modest però entusiasta, a l'obra que actualment té ocupada la seva pensa.



I ja que parlem de la futura Societat d'Atracció de Forasters, demanem no se'ls hi ocorri posar en els follets de propaganda el gravat d'aquell *gran monument* de davant del carrer d'Ultonia.

Perquè allavors sí que'ls turistes passarien... de llarg.



UN diumenge que tinguem el matí desvagat, anarem al nostre Museu.

Nosaltres som uns fervents de l'Art.

Varem entrar en aquella venerable porta de Sant

Pere de Galligans i provàrem d'endinzar-nos cap els Claustres; la porta era tancada. Eren dos quarts d'onze. Tornàrem anar-hi a dos quarts de dotze i la porta seguia igual; hi tornàrem a dos quarts d'una i com si tal cosa.

Si això passava el diumenge, podria dir-nos l'actual conservador i director del Museu Provincial, quin dia i hora podem trobar oberta aquella santa casa?



CUPIDO ha entrat en nostra Redacció i ha fet de les seves.

En X, està bojament enamorat d'una aristocràtica argentera que ara porta unes mitges blaves del mateix tò del traje.

Diuen que ella no'n fa cas.

Todo se andarà!



RECOMANEM an els oradors de totes menes i categories que intervinguin en els mitings electorals projectats celebrar aquests dies a Girona, que s'abstinguin—per l'amor de Déu!—de parlar de la nostra excessivament glosada—per a no dir bescantada—immortalitat, doncs, segons els electors, tornem a estar en ple seti i no és pas qüestió d'adormir-nos pensant en glories pretèrites, sinó de tornar a la lluita i defensar-nos novament contra'ls enemics amb les millors armes que's pugui.

Perquè s'ha de tenir present que ara no podem pas comptar amb les muralles i que les heroïnes de Santa Bàrbara han passat ja a l'història.



EL Norte del dia 22 de febrer, que si no anem equivocats (ara no tenim el calendari, ni volem rumiar) era diumenge, deia: «Gerona mindogo».

Perdó, perdó, confrare; mes, les proves se comencen a corregir per la capçalera.



DIUMENGE passat se cel'lebrava a càla Ciutat el sorteig dels joves compresos a la quinta d'enguany.

Qui estava content, qui trist; això, com ja se sab, era qüestió del nombre que a cada hù tocava en sort.

De prompte anunciaren un nom que, per lo conegut, despertà gran expectació:—*Mariano*, etz., etz.

Và bola i surt el... 89.

L'interessat, que tot era orelles, vingué mig en desmai; però refent-se tot desseguida del sust, exclamà:—Deixeu-me'n anar a casa a apagar la llantia!

I encara fuig...



EN lloc ben visible dels *cines* d'aquesta ciutat apareixen uns retols que diuen, al peu de la lletra:

«Por orden gubernativa se prohíbe hablar durante la exhibición de las películas.»

Més valdria que'l senyor Carballido hagués prohibit lo altre, que bé prou que convindria!

CORRESPON-
SALIES - - -



QUESTS corresponsals periodístics són deliciosos.

Vegis sinó lo que des de la nostra ciutat li diuen a *La Tribuna* de Figueres:

«En la artística sociedad «Athenea» se ha inaugurado una exposición de cuadros del pintor Torner-Esquius. Notabilísima.

La Audiencia provincial ha absuelto a don José García Alvarez, ex-director de «La Lucha», en la causa que se le siguió por querrela de injurias. Felicitadísimo.

En el Teatro Principal tuvo lugar el domingo por la tarde un concierto organizado por la casa Sobrequés y Reig. Afinadísimos.

Después de quince días de haber caído la copiosa nevada, aun en los parajes de los afueras de esta ciudad orientados al Norte, puede verse nieve en mayor o menor cantidad. Fresquísimos.—H.»

Ens plauria moltíssim conèixer al senyor *H* per a fer-li ofrena de les nostres columnes, car bmb aquesta crònica, s'ha ben guanyat un solemne *meritísimus*.



OH, LA FRANÇA!



EM trobat, en *Le Figaro* de 19 de febrer

d'enguany i a primera columna, un bell article degut a la ploma d'en Elie Dautrin.

Parla de la fredor amb que ha estat rebuda l'obra de Wagner *Parsifal*, a França, i per a escusar-se explica l'*esprit* francès amb una ironia que mereix els honors de la reproducció. Diu així:

«A França, pobre amiga meva, les hores sensibles tenen l'impaciència dels nins enrabiats; els petons se prenen, se desprenen, salten, corren i juguen a la *cuit*...

I tot se resum així. Ahir jo t'estimava; avui tu m'estimes. Qui de nosaltres dos se'n recordarà demà?»

Oh, la França! I pensar que per aquí no'n corren, ni'n salten, ni se'n troben...

Oh, quin país deu ésser la França!

POTINS



A plaça del Gra, o de San Francesc, enguany s'ha avençat a la primavera.

El verger de flors creix amb abundó i ufana a un primer pis, i n'és regina donya Victoria.

A la plaça del Gra, o de San Francesc, qui hi sembra, cull.



ENTRE Girona i Riudellots, i damunt la carretera real, s'ha trobat un petit i delicat album de pensaments, que mans femenils deuràn haber perdut.

La polç ha embrutat les diminutes i abans nítides planes. Solzament se'n llegeix una, que diu:

*La poesia més sincera
que't parla hermosa Neus!
l'escriuria amb els meus llavis
al bell mig dels llavis teus.*

Nosaltres opinem que podria firmar la quarteta en Miquel de Palol, sense merma del llur literari prestigi, i creiem que la Neus be ens podria esser coneguda....

Perquè, és trist que l'album hagi quedat orfe.



ESTEM de dol, el jovent. Quasi quasi plorariem, i a fe que val la pena.

La Neus Massa, aixís sec i concís, marxa de Girona.

Nosaltres al saber-ho ens hem conmogut, èns hem entristit....

Qui del nostre jovent no s'ha parat davant d'ella per a admirar la seva arrogancia, la seva figura esbelta?

Qui no ha admirat la seva testa helènica i encisadora?

Qui no ha volgut trobar un somris en aquells llavis de carmí?

Ploreu jovent! Una flor ufanosa que'ns fuig i que difícilment podrem reemplaçar en el jardí immens de nostra Rambla, be pot valguer un plor d'acatament a Madona la Bellesa!



NOSTRE amic en Josep M^a Dalmàu, el violinista virtuós, ja's trova complertament restablert de la malfaltia que l'obligava a fer llit.

Per a commemorar la sortida, diumenge va presentar-se a la Rambla, lluint una corbata negra amb pics daurats, uns mitjons de seda llisos i un trajo *cheviot* espléndit.

Felicitem al *dandy* i li desitgem força sort en les conquestes de fa temps interrompudes.



EL diumenge de dotze a una, la Rambla és un Paradís.

Les nostres elegants hi son totes i si l'una va ben habillada, l'altre vesteix una *toilette* no menys perfecte

Es tan i tan bo i tan i tan gentil lo molt que hi ha que prometem, en nombres successius, una sil·luete d'elles, les hermoses, les *Mercedes*, Antonies, Julies, Afriques, Pilars, Maries, Carmes ...

ENS plau, al cap-vespre, ascendir a la nostra Redacció, perquè, des del quart replà de l'escala, s'ouen les aristocràtiques notes d'un *minuet* que la bruna veïna Maria balbujeja al piano.

Acostem les orelles al forat del pany d'una porta, i Paderewski en anima per a rependre l'ascensió fins al tercer pis—110 escalons!— aont s'hi trova la nostra cambra de treball.



Es alarmant!

La Veva, la magnífica, l'estupenda, la magestàtica Veva, ha renyit amb el viatjant de joguets.

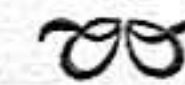
També s'ha disolt la gentil parella Ximinis-Andreuet. Aixís mateix han partit l'angelical *Carmen* i en Sanchez.

Igualment es fan mala cara l'artista, avui de moda, deliciosa Pilar, i el nostre amic Emili, el correcte tallador-sastre.

Segueixen an aquestos la ingénua Pepita, la riallera gorrilla, i el simpatic Perera.

Per identic motiu, torna a estar per mereixer la xamosa Antonieta.

Després d'aixó, que ja te tota l'apariencia d'una estadística, no ens cal mes que fer vots per a que l'enfermetat no s'encomani als pocs enamorats — amics — que a Girona resten.



LA flor arrogant i esbelta, per mes que estigui en un jardí ufanós on totes les flors siguin hermoses, será sempre la mes preuada, la mes volguda, la mes amada.

Si aquesta flor cau, quantes mirades no's perdrán, quants somriures no endevindrán tristos!

Es lo que'ns ha passat aquest Carnaval. De l'admirable jardí de la Rambla una flor espléndida'ns ha marxat.

Era una *Mercedes*, la *generala* de tot el jardí. Ont havia anat?

Mes, per sort, dimecres altra volta fou trovada. La *Mercedes* era a Barcelona, a la Rambla de les Flors, emportant-se'n les mirades i els cors dels snobs d'aquella urbs.



LES mirades eren totes dirigides vers una jove gentil. S'acostava cap a mi, i la curiositat se me'n anà a ella. Qui era?

La Maria Bosc que lluint un capell *dernier cri* negre amb adorno blau, era l'admiració de tots els vianants de la Rambla de Canaletes.

Vaig saludar-la (ella no'm va veurer) com a una deua, pensant que amb ella eren dos les gironines que's feien fer pas a Barcelona.



AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

KIN-TON

ANTISSEPTIC

per a fer creixer el cabell

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra**Cucurull--**

SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Francisco**Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Celler Llach

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Busquets i LlapartCiutadans, 5 - Ferreries Velles, 6
GIRONA

Compra-venta de valors

Ordres de Borsa

Negociació de cupons

Comptes corrents i dipòsits

Giros i canvi de moneda

TELEFONS: Urbá, 88. Interurbá, 53

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Dalmáu Carles & C^{ie}

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Drogueria i**Fàbrica de xocolata**

den

Victor Sarquella

PROGRES

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes

Trajes per a nins

Corbates, elastics, &c.

Saló de Modes

RAMBLA, 29

ELS MILLORS EMBUTS I
REGADORES ELS TRO-
BAREU A CAN**BOIX**

LLAUNER

Carrer de les BALLESTERIES

FARMACIA I
PERFUMERIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Fotografia

de

Joan Corominas

Retrats artístics

PONT DE PEDRA

Francisco Solá

Optica i Joieria

GASA DE CONFIANÇA

RAMBLA